

ՄՇԱԿ

Տարեկան գինը 10 ռուբլի, կէս տարեկան 6 ռուբ.
Առանձին համարները 5 կոպէկով.

Թիֆլիսում գրվում են միմյանիս խմբագրատան մէջ.

Մեր հասցեն. Тифлисъ, Редакция „Мшакъ“.
Կամ Tiflis, Rédaction „Mschak“.
Տէլէֆօն № 253.

Խմբագրութիւնը բաց է առաւօտեան 10—2 ժամ
(բացի կիրակի և տօն օրերէն)

Ցայտարարութիւն ընդունվում է ամեն լեզուով.

Ցայտարարութիւնները համար վճարում են
խրաբանչիւր բառին 2 կոպէկ.
Տէլէֆօն № 253.

ՀԻՄՆԱԳԻՐ ԳՐԻԳՈՐ ԱՐԾՐՈՒՆԻ

ԲՈՎԱՆԴԱՎՈՐՈՒԹԻՒՆ

Օտարը և մերսը. Հայի թանգութեան հետեւ
անցնելը. — Ներքին ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Բարձր
նախագահական անդամները XII ժողովը. Մասնա
ձեռնարկի գրութիւնը Թիֆլիսում. Ռուսաց դրա
մատիկական ներկայացումները. Մասնադրու
թիւն. Նամակ Գանձակից. Նամակ Ղար-Արմա
նից. Ներքին լուրեր. — ԱՐՄԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ.
Պատերազմ. Նամակ Գերմանիայից. Նամակ
Քաղաքային. Արտաքին լուրեր. — ՀՆՈՒԱԳՐՆԵՐ.
— ՅԱՅՏԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ. — ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ.
Մէլքի աղջիկը.

ՕՏԱՐԸ ԵՒ ՄԵՐՈՆԷ

Կաթօլիկ եկեղեցու պետ՝ Լ.ԸՆՆ XIII
պապի հրատարակած մի կոնգրէսի ե
րևում է, որ Հռոմում, մի խումբ կաթօ
լիկներ, ու նորոգութեան կարգի առաջ
նորդի ղեկավարութեամբ, հիմնել են մի
ընկերութիւն Քիւրքիայի թշուառ և
սովատանջ հայերին օգնութիւն հասցնե
լու նպատակով:

Այդ կոնգրէսի մէջ, որ ուղղված է յի
շեալ կարգի առաջնորդին, Հռոմի քահա
նայապետը ասում է. «Ճարտարապետ եր
կար ժամանակից ի վեր հաստատված և
արեւելեան ազգերի մէջ դպրոցներ հիմնե
լու նպատակ ունեցող կաթօլիկների ընկե
րութիւնը, այն օրից, երբ հասարակաց
խաղաղութիւնը խանգարվեց հայաստա
նում, ուրիշ բան այնքան մօտ չէ ունեցե
լի սրտին, որքան այդ երկրի բնակչու
նեան օգնելու գործը նրանց այժմեան
թշուառ դրութեան մէջ, հաւաքելով ամեն
կողմից հաւատացեալների առատ նուէր
ները: Այդ մեջ գերազանց միութարութիւն
պատճառեց: Եւ մենք ևս, յանուն այն
գլխութեան, որ միացնում է Քրիստոսի
ամբողջ հօտը, ոչինչ չենք խնայել, ինչ
պէս յայտնի է, թէ անպաշտպան միացած
այդ ժողովուրդը հարստահարութիւննե
րից պաշտպանելու, և թէ նրան միութա
րելու համար՝ մեր գործով և խօսքով,
այն օրից, երբ նա ընկաւ աղէտի մէջ:

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ

ՄԵԼԻՔԻ ԱՂԶԻԿԸ

ԻՆ.

Ձորի խորքից քսան և հինգ դոյզ աչքեր անձ
կութեամբ դիտում էին երկրի այն մասը, որ
տարածված էր Քիւրքի ձիւնապատ ձիւղաւորու
թիւնների վրա: Կարծես այդտեղ մի հրաշք պի
տի կատարվէր. կարծես ամպերի թեթև, փետ
րանման պատառները, որոնք այդ երեկոյեան
զարնամային տեսարան էին ներկայացնում դեռ
ձիւնների մէջ թաղված լեռնաստանի վրա, պիտի
ծնէին մի չը տեսնված, խորհրդաւոր նշան: Նա
յոյնները սպասում էին լուսն, գրգռ, աշխատելով
ոչ մի աղմուկ չը բարձրացնել:

Մի մի ամպերի պատուհաններէ մէջ երևան
էր գալիս լուսնի նորածին, բարակ եղջիւրը:
Այդ ժամանակ ձորի խորքում սկսվում էր հան
դարտ քրթմնիկ, որ ցոյց էր տալիս թէ լուսնին
է պղպտիկ գրաւել քսան և հինգ մարդկանց ու
չաղբորութիւնը:

— Դեռ բաւական ճանապարհ ունի:
— Ի՞նչ ևս ասում... մայր է մտնում:
— Ամպը թող չէ տալիս պարզ տեսնել:
— Անա նա կտրաւ:
Լուսինը մտնում էր ամպի տակ և սպասող
ները դարձեալ լուսն էին, դարձեալ իրանց հա
յեազները բեռնում էին երկրի ծայրին:
Ինչու էր լուսինը այդպէս սպասել տալիս:
Անա նրա մի եղջիւրը անցաւ սարի ետը:
Օղի մէջ տարածված է անվրդով խաղաղութիւն:
Ձորի գլխից մի մարդ իջաւ, գոռալեզներ
բայելով մանր քարերի վրա: Նա յայտնեց, որ
լուսինը մայր մտաւ ու աւելացրեց.

— Ոչինչ չը կայ... Գամբին գիւղի կողմից է,

«Այժմ իմանում ենք, որ Հռոմում մի
խումբ կաթօլիկներ մտադրվել են հայերի
օգտին մի գործ կատարել և ձեռնարկել
են իրանց այդ դիտաւորութեան իրագործ
ման, յանձնելով նրա կատարումը ձեռ:
Որովհետեւ այդ ծրագիրը միանգամայն հա
մապատասխան է մեր ցանկութիւններին,
մենք անկեղծ բարեմաղթութիւններ ենք
անում, որ ճշմարիտ կաթօլիկները առա
տաձեռնութեամբ նպաստեն այդ ծրագրի
իրագործման և ի նշան մեր համակրու
թեան, շնորհում ենք ձեզ՝ ամբողջ սրտով
մեր առաքելական օրհնութիւնը:»

Միւս կողմից «Oeuvre d'Orient» կրօնա
կան հանդէսի այս տարվայ վերջին տետ
րակից իմանում ենք, որ լուսնիարից սկսած
Ֆրանսիայի, Բելգիայի և Հոլանդիայի կա
թօլիկ եկեղեցականները հաւաքել են մի
գումար, հարկեր հազար ֆրանկից աւելի,
և հասցրել հայր Նարմուտին, որը և իս
կոյն ուղարկել է այդ փողը հայաստան,
սովատանջներին բաժանելու համար:

Այդպէս է վարվում օտարը...

Իսկ ինչ են անում մերոնք...

Այն միջոցին, երբ էջմիածինը, գաղթա
կանների օգտին ստացած հազարները
թողնում է անգործադրելի, և մեռելային
լուսնիւն է պահպանում իրան ուղղած
բազմաթիւ հարցերին, թէ ինչ եղան այդ
հազարի գումարները, երբ նա, հայոց հո
գեւորականութիւնը, թէ Կ. Պոլսում և թէ
էջմիածնում կատարեալ անտարբերութիւն
է ցոյց տալիս դէպի թշուառ թիւրքա
հայերի և գաղթականների վիճակը, կա
թօլիկ հոգեւորականութիւնը գովելի ե
ռանդով հոգս է տանում կարօտ հայերի
մասին:

ՀԱՅԻ ԹԱՆԳՈՒԹԵԱՆ ՀԵՏԵՒԱՆՔՆԵՐԸ

Հիւսիսային Ամերիկան Եւրոպայի շտե
մարանն էր: Ներկայ պատերազմի պատ
ճառով հացահատիկներ քիչ են բերվում

բայց ոչ մի ձայն չէ բերում:

— Ներկիցը վկայ, այս գործը չափովեց, ա
սաց մի մարդ, վեր թռչելով տեղից և հրացանը
ձեռք գցելով—Նա կը գնամ և կիմանամ թէ
ինչն են քնել...

Նրան հետեցին մի քանիսն էլ, բայց մի քա
րի գլխից արձակված հրամանը կանգնեցրեց ա
մենքին:

— Դու առաջիկ օր նշանը լուսնին է, Մանաս.անա նա մայր մտաւ...

— Բիչ էլ սպասենք, ասաց Մանասը:

— Շատ է ուշ, այս ժամին պատ չեն բռնում:
Դրադ եմ գալիս, որ այժմ ամենքը քնած են:

— Թող չենց այդպէս լինի:

— Այն ժամանակ...

— Մենք մեր գործն ունենք, մոռացանք:

— Դիտեմ, մէկքի տունը պիտի գնանք...

— Եւ տանները աղկան, աւելացրեց մի ուրիշը:

— Բայց ժամանակը դուր անցնում է: Այսինքն,
մենք երկար ճանապարհ ունենք: Դո՛ւն է լուսա
բացին հասնենք թաշին:

— Համբերութիւն ունեցիր, Բաղդասար:

— Շան հայոց էլ չէ գալիս, ասաց ձորի գլը
խից իջած մարդը:

— Լուսն ես, Մանաս:

— Ինչու նշան է, պատասխանեց խմբի ա
ռաջնորդը:— Եուն չէ հաշում, նշանակում է, որ
դրսում չուն չը կայ. ամեն մէկը այժմ նստած է
օջախի մօտ և սպասում է թէ երբ մարդիկ կը
կրծտունն ուղարկեն, որպէս զի յետոյ իրան
տան: Դեռ ամենքը հացի վրա են...

Մանասը շատ չէր սխալվում: Թէն այդ ժա
մին ամեն տան սեղան էր բացված, բայց հա
մարեա ոչ ոք ձեռք չէր տալիս հացին. և լուս
նիւնը, որ կրանել էր Աւետարանոցը, հացիկե
րով խմբի համար չէր, այլ մի կարճ հանգստութիւն
էր երեք օրվայ անխնայ իրաւանցումից յետոյ:
Աղմկալի էր մանաւանդ կիրակին, ուրախու
թիւնները վերջին օրը:

Ամերիկայից, ուստի հացի գինը ամեն տեղ
բարձրացել է: Մի քանի տեղերում թանկ
գութիւնը առաջացրել է ապստամբու
թիւններ: Իտալիան, սովածների այս կա
սական հայրենիքը, ամենից առաջ սկսեց
անկարգութիւններ, մի երեւոյթ, որ ար
դէն սովորական է դառել այդ աղքատ
երկրում: Անկարգութիւններ տեղի են ու
նենում մանաւանդ հարաւային Իտալիա
յում, ուր ժողովուրդը յարձակվում է մա
զալիների վրա, ջարդում է պատուհան
ները: Միջոցաւում զրուցիւնը անտանելի
է մանաւանդ այն պատճառով, որ ծծում
բը, Միջոցային առեւտրի այդ գլխաւոր ա
ռաքիւն, այլ ևս դուրս չէ տարվում, քա
նի որ նա համարվում է պատերազմական
մթերք և ամերիկական ու սպանիական
նաւերը ձերբակալում են այդ ապրանքը:
Իտալական կառավարութիւնը մի կողմից
զինուորական խիստ միջոցներ է ձեռք առ
նում ապստամբութեան առաջն առնելու
համար, իսկ միւս կողմից հաց է հասց
նում, որքան կարողանում է: Բայց քաղ
ցած ժողովուրդը քարերով կռւում է զոր
քերի դէմ, որոնք շատ դէպքերում ստիպ
ված են լինում գէնքի դիմել: Միակ յոյսը
Ռուսաստանն է, բայց, ինչպէս յայտնի է,
այս տարի Ռուսաստանում էլ հացի թան
կութիւն է տիրում:

Սպանիայում տեղի ունեցող անկարգու
թիւններին էլ շատ նպաստում է հացի
թանկութիւնը: Աղքատ սպանիացին վա
զում է փողով՝ անկարգութիւններ անելու,
որովհետեւ մի կողմից նրա հայրենասիրու
թիւնն է վիրաւորված, իսկ միւս կողմից
նա ուտելու հաց չունի:

Մինչև իսկ Քիւրքիան էլ, ինչպէս երե
ւում է, ամերիկական հացով է ապրում:
Կ. Պոլսից հաղորդում են, որ հացի գինը
որ օրի վրա բարձրանում է: Աղքատ աղ
քաւորութիւնը սաստիկ յուզվում է և
արդէն անկարգութիւններ են տեղի ունե
ցել: Մի ուրիշ պետութիւն, ունենալով

թիւնները վերջին օրը: Գիւղը ներկայացնում էր
մի հակադաս խնդիր. սփռոցները բացված էին
փողոցներում, կտուրների վրա: Առատութիւնը
կշտացրել էր ամենքին, այնպէս որ օսմանեան
դիտողները հրաժարվում էին հիւրասիրութիւն
ընդունելուց: Իսկ նրանց գլխաւոր կատարեա
լպէս յոյնը էր ժողովրդի ցոյցերից, անվերջ
կանչաւորոցները:

Իրկիւնապահին Գանձակից եկած զինուորը
յանձնեց նրան Մուստաֆա-փաշայի նամակը:
Այդ ժամանակ նա գտնվում էր մէլքի տանը և
կարգադրութիւններ էր անում միւս օրվայ հա
մար: Կարգապիւղ նամակը, նա ծիծաղեց և ան
հոգ կերպով յայտնեց իր դժբանքին, որ Պարս
կաստան գնացած զորքերը մօտ երկու շաբաթից
յետոյ կը սկսեն յետ գալ: Պատրաստութիւններ
էին հարկաւոր, բայց ամենից առաջ վաղվայ
գործն էր: Եւ նա գնաց, նորից պարտիքելով,
որ առաւօտեան շուտ վերջացնեն ամեն ինչ, որ
պէս զի կէսօրից յետոյ աղջիկը բերվի իր մօտ:

Անհա-խաթութիւնը ճանապարհ գրեց նրան մին
չև դրսի դռները, հեղ ու դողդիւն, իբրեւ մի
մայր, որի առաջ կանգնած էր աղջկանից բա
ժանվում անհրաժեշտութիւնը, գլուխ տուեց
և սիրտ ունեցաւ ասելու, որ վաղը ամեն ինչ կը
կատարվի այնպէս, ինչպէս բէկն է ցանկանում:
Վերջին անգամ հայեացք գցելով հեռացող տղա
մարդի վրա, նա կատաղութիւնից կրճատեցրեց
ատամները և յետ դարձաւ բողբոլիկ կերպա
րանափոխված: Նրա մէջ սկսեց գործել տենդա
յին եռանդը. ամեն տեղ հասաւ նա, չը մոռա
ցաւ իր անտեսութիւնը, ամեն մէկին ցոյց տը
ւեց թէ ինչպէս պէտք է հաւաքել, տեղաւորել
ամանները, թափվածքներ իրեղենները: Ապա
կանչեց այն բոլոր տղամարդկանց, որոնք վեր
ջին շաբաթ ծառայել էին իր տանը, հնորակա
րութիւն յայտնեց, վարձատրեց ու յանկարծ
խօսքը փոխելով, ամեն մէկին առանձին-առան

Փոքր-Սոխայի նահանգների նման բերրի և
հարուստ հողեր, ոչ միայն կարօտ չէր լի
նի ամերիկական հացին, այլ և ինքը կը
կերակրէր ուրիշներին: Բայց թիւրքի խել
քը այդպիսի բաներին չէ հասնում: Նա
կոտորեց հայերին, փախցրեց այդ երկրա
դրծ տարրը դէպի աշխարհի չորս կողմե
րը, իսկ ինքը մնաց քաղցած...

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ԲԱՐՈՒԹԻ ՆԱԽՈՒՐԱԿԻՆԱԲԵՐՈՂՆԵՐԻ XII ԺՈ
ՂՈՎԸ

Բազու, ապրիլի 26-ին

Ժողովի երկրորդ և երրորդ նիստերը գրաւել
էին, համեմատաբար, աւելի մեծ բազմութիւն
Այդ նիստերի խորհրդածութեան նիւթն էր վե
րաստուգող յանձնաժողովի զեկուցումը: Վերա
ստուգող յանձնաժողովը, ստուգելով խորհրդի
1897 թվ. դրածոնէութիւնը՝ ձեռնարկութիւն
ները, մուտք ու ելքը հաշուառութեանը, կաղ
մել է զեկուցում մի շարք դիտողութիւններով և
առաջարկութիւններով հանդերձ: Իր դիտողու
թիւնների մէջ յանձնաժողովը անխաբար կեր
պով երևան է հանում խորհրդի անփոյթութիւնը
դէպի նախկին ժողովի որոշումները: Նախար
դիւնաբերողների ժողովը, ամեն տարի, փնտա
նների և երկրագործութեան միջնորդների հաստա
տած ծրագրով, որոշումներ է կայացնում, հրա
հանքներ տալիս՝ նախապէս արդիւնաբերութեան
և արտադրութեան գործաւարտութեան համար
Այդ որոշումները և հրահանգները իրագործելու
համար ընտրվում է խորհուրդ, որը, ինչպէս
գործադիր մարմին, պարտաւոր է ժողովի որո
շումները իրագործել և հրահանգները կատարել:
Այս աւելի քան պարզ է ու որոշ: Սակայն, չը
նայելով դրան, համարեա ամեն տարի ժողովում
հարց է ծագում այն մասին, ինչպէս և այս տա
րի, թէ արդեօք խորհուրդն իրաւունք ունի ժող
ովի որոշումները չիրագործելու, նախահաշիւից
դուրս ծախսեր անելու, ինչպէս և այս տարի է
արել...

ձին հրահանգ տուեց և ուղարկեց զանազան
կողմեր: Նա չէր չփոխվում, չէր շտապում. խօ
սում էր սառնասրտութեամբ, սիրտ էր տալիս:
Այժմ նա մի վաղը էր...

Իսկ բէկը, գիւղում հանդիպելով ուրախացող
ներքին մի խմբին, նշան արաւ, որ ամենքը ցըր
վին: Տառնապետ Ամէլը նրա կողմից յայտա
րարեց, որ բաւական է, մնացածը կը շարունակ
վի վաղը: Ժողովուրդը հպարտակեց բէկի կամ
քին. միմեանց ետեից անհետացան խմբերը, ա
ռանձին անհատները. ամեն տեղ խորին լուս
նիւն տիրեց: Կարծես գիւղիկը իմաց տուին, որ
կեր ու խումբ, հոգեկան հաճուքները հանգստու
թիւն են պահանջում բէկից, և նա սովորականից
շուտ քնեց:

Նրբէք գիշերը այնքան խորհրդաւոր, յուզիչ
չէր եղել Աւետարանոցում, երբեք անհանգստու
թիւնը այնքան չէր տանջել մարդկանց: Դիտ
մամբ ձգձգվող ընթերցող արթնում էր պահում
մեծերին. փոքրահասակները վաղուց էին քնել:
Խօսք ու գրոյցը գնալով լիւրսւում էր, դառ
նում արհեստական, բռնադրօսիկ: Վտանգաւոր,
խեղդող ժաման էին: Խաւարի միջոց նայում էր
անյայտութիւնը, իւրաքանչիւր փող կարող էր
երևան գալ որ և է անակնկալ, ջնջին հանդա
մանը, որ կը փչացնէր ամեն ինչ: Իւրաքանչիւր
տուն ունէր իր անկողնի հիւրը, որ մանաւանդ այ
ժմ հոգեհան զննչուակ էր դառել: Վերջին օրե
րում թիւրք զինուորական սաստիկ երես էին ա
ռել. գեւաւորների ցոյց տուած հիւրասիրութիւ
նը, պատիւները, առատաձեռնութիւնը չէին ա
մոքել նրանց կոպիտ սրտերը, այլ, ընդհակա
ռակն, ներշնչել էին աւելի սանձարձակ լրբու
թիւնը, աւելի մեծ յանդիմանութիւն: Բարեկենդանի
տոները մոռացողութեան օրեր էին. ինչ ուղե
ցին, արին զինուորները, բայց նրանց ներքին,
ընդդիմութիւն, զանգառ չեղաւ: Եւ այժմ, վեր
ջին երեկոյեան, հարստահարող ու հարստա

Վերստուգող յանձնաժողովի ղեկավարութիւնը եւրոպական է, որ խորհուրդը շինութեան և ձեռնարկելի առանց ժողովի հաստատած մակարդակի, որ ժողովի վիճակները չէ կատարելի. Ան քաղաքում ծովի ափին նստած դռները, որի համար ժողովը 10,000 րուբլի է յատկացրել, չէ կատարւած. այդպիսով տարվայ ընթացքում գործարաններում տեղի ունեցող հրդեհների առաջնաւորները համար նախադրեալները կողմէն ոչինչ չէ արված: Բաղրիսանի հիւանդանոցի շինութեանը նոյնպէս չէ վերջացրած, անհրաժեշտ—անցեալածգելի վերանորոգութիւններ անհրաժեշտ ձեռնարկված և այլն և այլն: Մի կողմից նախաձեռնող դուրս ծախսեր անելը, միւս կողմից ժողովի պարտադիր վիճակները չը կատարելը՝ առիթ դարձաւ երկար վիճարանութիւններ: Խորհրդի հասցէին ուղղվեցին նոյն իսկ մի քանի խիստ ու կծու նկատողութիւններ: Խորհրդի անդամները մի տեսակ արհամարհական ժպիտներով պատճառաբանում և փաստաբանում էին իրանց վարմունքը: Խօսակցութեան տօնը, բըռնած դիրքը և բացարձակութիւնները այնքան ինքնավարան էին, որ կարծէք ասել էին ուղում. «է՛հ, ինչ ձեռք խեղճի բանն է. դուք չեք հասկանում. նպատակայարմար մեր ասածն է. ինչ որ մենք անում ենք, այն էլ հարկաւոր է: Եւ այդպէս են անում, հաստատ հաւատացած լինելով, որ վերջի վերջոյ իրանց ցանկացածը, իրանց կամը կատարված պիտի լինի: Ժողովը չը գիտէ հետադարձ պաշտպանել իր իրաւունքները: Տասնեակ նախադրեալներով խօսում, վիճում են 2—3 հոգի միայն: Խօսողներն էլ ընդհանրապէս վիճարանում են այն ժամանակ, երբ նիւթը անմիջապէս կապված է իրանց շահի հետ, կամ երբ խորհրդի այն կամ այն անդամի հետ անձնական հարկն ունեն: Մեծամասնութիւնը լուռ ու մունջ նստած յօրանջում է... Ժողովակազմի ընդամենը անտարբեր դիրքի փայլուն ապացոյց կարող է լինել հետեւեալը: Ժամերով խօսում, ապացոյցանում են, որ խորհուրդը պարտաւորւած է գտնուել, բայց հէնց որ վերջացան վերստուգող յանձնաժողովի ղեկավարման ընթերցումը և վիճարանութիւնը, նախադասի այն հարցին, թէ ժողովը ինչպէս է գտնում խորհրդի գործունէութիւնը—չնորհալարութեան արժանի, թէ ոչ, իսկոյն մեծամասնութիւնը միաձայն զոչեց՝ «խորհրդի չնորհալարութիւնը...»: Խորհրդի անդամները նայում են միմեանց և արհամարհական ժպիտներ արձակում...

Ն. Գալեան

ՄՍԱՎԱՃԱՌՆԵՐԻ ԴՐՈՒԹԻՒՆԸ ԹԻՆԼԻՍՈՒՄ

Անցեալ տարվայ անալոյ հոնձը, հացի թանկութիւնը և երկարատե ձմեռվայ աւերի վնասները՝ տաւարի կոտորածը, աղբեղին և մսի գինը վրա: Ամեն օր մսավաճառները խումբ-խումբ

հարկոյնները նստած էին միմեանց դէմ, մի յարկի տակ: Հարստահարվողը կրօնական պարտք էր կատարում, իսկ նրա կրթելի չընած հարստահարողը նոյն իսկ այդ վերջին ժամին էլ իրան չէր գրկում այդ անեղ ուրախութիւնը թուաւորները հանգիւքի: Նա շատ լաւ էր շահագործում իր ստորակի անսպառ համբերութիւնը: Եւ ստորակը յօժարութեամբ ծծում էր թոյնը, դեռ երկիւղ էր կրում թէ նա քիչ կը լինի, ինչպէս թուում էր: Կատարեալէ: Թուաւորվածը ստեղծ-ստեղծ դուրս էր գնում, կանգնում էր խաղաղ երկնքի տակ և շուտով էլ ի ներս էր մտնում, լուռ նայում էր լցրած հրացանին:

—Ձայն չը կայ:

—Ոչինչ չէ լսվում:

Հարցնողները և պատասխանող տիրութեամբ շարժում էին իրանց գլուխները: Այստեղ էլ, տըներէ մէջ, հետզհետէ յայտնու էր հանդիսանում այն կասկածը, որ ձորում յայտնեց Բաղրիսանը: Խոր գիշերը արդէն առաջ էր գալիս իր միակիցն ու թմրութեամբ. յօրանջոյնները աւելի և աւելի անզուսպ էին դառնում: Օջախների կողքից հեռացան թիւրք գլուխները, որը քնում էր, որը մի անկիւն քաշված, գիշերային դուար-ձուլեան միտքն էր մշակում և ծուլութեամբ դիտում էր գեաւորներին, որոնք հազարից մի անգամ, ձիւ համար, մի պատու էին դնում իրանց բերանում, լաւ համարելով քիչ էլ սպասել: Եւ յանկարծ... մի անեղ պայթիւն պատուից յօրանջող գլուխը գլխին: Մի հակապակաս ցնցում էր դա, կարծես գետինն էլ շարժվեց և հարկադրեց ամենքին վեր թռչել, դուրս վազել: Պարզ էր, հրացանի հարուած, որ լսվեց պայմանաւորված տեղում, մէկըն ամբողջ գլխից:

Անհա-խաթունը փորձեց սպասողներին: Թէոսը դեռ ցած չէր դրել հրացանը, երբ լսվեց մի ուրիշ թնդիւն: Մի քաջ լուսնին տիրեց, ա-

րողներն են ներկայացնում քաղաքային վարչութեանը խնդրելով մի գինը բարձրացնել: Միւս կողմից էլ նրանց համար ձեռնառու չը լինելով գոյութիւն ունեցող տակաւայով մի բաց թոյնից, սպառողները անգինն սորոսեցին և ներկայացնում, արձանագրութիւններ կազմում,— մի խօսքով շուկան այժմ իրարանցման մէջն է:

Իրերի այս դրութեան ժամանակ, հետաքրքիր կարող է լինել մի քանի տեղեկութիւններ տալ մի արժողութեան մասին, այսինքն ցոյց տալ թէ արդեօք մսավաճառները կամայականութիւն են անում պահանջելով աւելի գին, թէ նրանք ևս որ և է հիմք ունեն: Չօվդաբեր—տաւար ծախողները ներկայումս շատ քիչ ապրանք են բերում շուկան. բերանն էլ, կերակրի պակասութեան պատճառով, շատ լղար է, որի պատճառով և առաջնորդ է թանկութիւն: Օրինակ, մի եզ, որը մորթելուց յետոյ կը տա իր բոլոր մասերով 10—11 պուղ միս, մսավաճառը այժմ, ամենապակասը, կարող է ձեռք բերել 44—45 րուբլով: Նա ծախում է այդ եզին՝ 5—6 ր., գլխի կաշին՝ 15 կ., գլխի միսը՝ 15 կ., աղիքները՝ 25 կ., լեզուն՝ 30 կ., ոտ-գլուխը՝ 13 կ., ուղեղը՝ 10 կ., պօռնիկները՝ 15 կ., սիրտը՝ 15 կ., ընդամենը 7 ր. 38 կ.: Հանելով ամբողջ եզի արժողութիւնը՝ 45 րուբլից 7 ր. 38 կ. կը մնա 37 ր. 77 կ., ուրեմն 10—11 պուղ միսը (միջին թիւով 10 պուղ 20 ֆունտ) մսավաճառին նստում է 37 րուբլի, կամ պուղը 3 ր. 58 կ., իսկ ֆունտը 9 կօպէկ: Մսավաճառը ունի և կողմնակի ծախսեր. օրինակ, իւրաքանչիւր տաւար մորթելու համար քաղաքին վճարում է 75 կօպէկ տուրք, պահում է ֆուրգոն, ձի, դուրսը և խանութում ծառաներ, տալիս է խանութի վարձ և այլն և այլն: Մի յայտնի մսավաճառ, որ օրական ծախում է մօտ 60 պուղ միս, անհրաժեշտ ծախսեր ունի իւրախանչիւր պուղ միս ծախելու համար 30—40 կօպէկ. ուրեմն ներկայումս մի ֆունտը իրան զատաբէին նստում է 10 կօպէկ: Տաւար կօպէկ նստում է, եթէ բոլոր 10¹/₂ պուղն էլ հաշուելու լինեց առաջին տեսակի: Բայց դրանից մօտ 3 պուղ դուրս է դալիս ծախ և վերջին տեսակի միս, որը սպառում են պուղը 2 ր. 40 կօպէկով: Մնացած 7¹/₂ պուղը առաջին տեսակի նստում է 11 կօպէկ ֆունտը: Պատահում է, որ սպանդանոցում ոչինչ չաջնում են ամբողջ եզը, կամ նրա մի կամ միւս մասը, հիւանդութեան և այլ պատճառներով: Չը հաշուելով այս վնասները, այժմ գոյութիւն ունեցող տակաւին ֆունտը 8 կօպէկի համեմատ մսավաճառը իւրաքանչիւր պուղի մէջ վնաս է աւելում 80 կօպէկից—1 ր. 20 կօպէկ:

Թէ այս տեղեկութիւնները ողբան մօտ են իսկութեան, քաղաքային վարչութիւնը միջոց ունի ինքը փորձակապէս ստուգելու և համոզվելու: Քաղաքային վարչութիւնն անտարբեր է նայում հեղ, սիրտ ծախեցող լուսնին: Եթէ նա քիչ էլ երկարանայ, Անհա-խաթունը և նրա աղբիւր պիտի քարանային: Բայց անա սկսվեց մի շտապ, անկանօն, վայրկեան հրացանաձգութիւն, որ ցոյց էր տալիս, թէ մարդիկ չնչապաւառ էին դառնում անհարկերովութիւնից և հիմա նստապուծ էին իմաց տալ միմեանց, որ ոչ ոք անպատրաստ չէ: Զարձաւորները սաստկանում էր. բայց նա չը խլացրեց այն հրացանաձգութիւնը. որ դալիս էր գետի ձորի կողմից: Նշանակում էր որ Մանասն էլ ժամանակին էր հասնում: Սկիզբը շատ լաւ էր: Անհա-խաթունը ներս մտաւ, ինքն էլ իսկեց պատրաստուել: Նա սպասում էր գիւղի դանազան կողմերը ուղարկած մարդկանց...

Ստալալ, ընկճված գիւղը, որ այնքան սրտաբաց ուրախութիւններ էր կատարում վերջին օրերը, դժոխք դարձաւ: Բարբարոսութիւնը այդ դրութեան հասցնեց: Դրսում թագաւորում էր մի անհնարին ժողով, կազմված հրացանների ձայնից և հնարի սարսափելի հաշոյից. մարդու ձայնը այդտեղ չէր բարձրանում: Իսկ ներսում ամեն մէկը մարթնում էր իր անսիրտ, գազան հիւրին: Ստալալի է ստորակը, երբ իր տիրոջից գաղաւթութիւն է ստորակը: Զարկները հեծեծանքը, արհեստագործների առունները հաւաքվում են, մի տեղ ձուլվում և դառնում են մի չեղտակի, անուղայման մահացու հարուած: Ողբան և երկար լինէր տանջանքների ժամանակամիջոցը, մի քաջ և բաւական էր ամեն ինչ մոռացնել տալու համար. դա այն քաջն է, երբ զոհ հատուցում է ստանում: Ապանում էին շտապով, առանց աղմուկի, արհեստագործական դիմանքներ կանանց, աղբիւրների քրքիւն էին յարուցանում: Անդրութիւնը փոխադարձ. դա դարձուրել էր... Բարբարոսութեան զենքը դարձել էր բարբարոսների զենք. ոչ ոք չէր ազատվել նրանից. մի տեղ նա օսում—նենա հրացան էր, միւս տեղ սուր, որի վրա

գործին, նա մսավաճառների դիմաւորներին փոխանակ կարճ ժամանակում պատասխան տալու, ձգձգելով այսօր-էրեւոյկայ է դցում: Սա կենսական հարց է, որին պէտք է շուտապօղով լուծում տալ: Մեզ քաջ յայտնի է, որ մսավաճառների եթէ ոչ բոլորը, գոնէ մեծամասնութիւնը այս վերջին ամիսները սարսափելի պարտքերի մէջ են ընկել, կամ ինչպէս նրանցից մէկը ասաց, ճոման ենք այն տեսակ հիւանդների, որոնցից բժիշկները արդէն ձեռք են վերցրել:

Մսավաճառները շարունակ կրկնում են այն ճշմարտութիւնը, թէ հէնց որ տաւարի գինը է-ծանախում է, քաղաքային վարչութիւնը շտապում է իսկոյն մի գինը պակասեցնել, իսկ երբ ապրանքի գինը բարձրանում է, նա հազար ու մի պատրուակներով յետաձգում է իր որոշումը: Պաշտպանել սպառողների օգուտը չէ նշանակում մոտանալ քաղաքային հարկատուների միւս մասին չահները: Մսավաճառներն էլ կազմում են մի խոշոր դասակարգ, նրանք ևս տալիս են հարկեր. ուրեմն նրանց մասին ևս արժէ մտածել: Ուսումնասիրել նրանց կարիքները, ստեղծել այն տեսակ կանօններ, որ արդար լինեն թէ հասարակութեան և թէ մսավաճառների համար հաւատարմալէս:

Քաղաքային վարչութեան մէջ մսավաճառներին խօսք են տուել այսօր, չորեքշաբթի, վերջնական պատրաստիւն տալ: Բացասական թէ դրական կը լինի այդ պատրաստիւնը—այդ մի և նոյն է: Վարչութիւնը պարտաւոր է շուտափոյտ պատրաստ տալ՝ որպէս զի վերջ դրվի այս անուշ-թոշ վիճակին:

ՈՒՈՒՍՑ ԴՐԱՄԱՏԻԿԱԿԱՆ ՆԵՐԿԱՅԱՑՈՒՄՆԵՐԸ

Ապրիլի 26-ին, Կօրէի խումբը ներկայացրեց Երկրի Ներքինութիւն և սէքս ողբերգութիւնը: Հասարակութիւնը լցրել էր թատրօնը: Ուրախալի, մինչև անգամ ցանկալի է բեմի վրա տեսնել կլասիկ դրամաքներ, որոնք նիւթ են տալիս թէ մարդու ուղեղին և թէ սրտին, քան թէ անթիւ և անհամար ճնորդութիւնները, որոնք զուրկ են արժանաւորութիւններից: Սակայն կլասիկ պիէսները խաղալու համար հարկաւոր են խոշոր ոյժեր: Այլապէս գրեւծը կորցնում է իր նշանակութիւնը և չէ ստացվում ցանկալի մասին խաղացիւնն ունեն մի լաւ առած «traduttori—traditori». նոյնը կարելի է ասել և վատ դերակատարի մասին, որ չէ կարողանում թափանցել ներկայացրած անձնաւորութեան հոգու խորքերը: Այդ խօսքերը առեւտր առիթ տրւեց արհիւրի 26-ի խաղը: Պ. Տրուբեցկոյ—Ֆերդինանդի դերում սառն էր. նրան բոլորովին չաւշողվեցին այն տեսարանները, որոնք պահանջում են ոյժ, լուրջ բնաւորութիւն: Տիկ. Ազօզարովա—Լուիզայի դերի մէջ նոյնպէս լնդ էր

փորագրված էին Ղուրանի խօսքերը: Գործիչը հայեթայեթ էր և ստորակի տուրք. կացին, ցանկաւ, խօփ—օգնում էր ամեն ինչ, երկաթ թէ փայտ:

Եւ մինչդեռ պղծված օջախները այդպէս լուացվում, մաքրվում էին, Մանասի խումբը շրջապատել էր մի ցածրիկ տուն, որ բէկի տան կողքին էր գտնուում: Այդտեղ էին բէկի թիկնապահները, որոնք աւելի յայտնի էին «մարդակեր» անունով: Մօտ քսան հոգուց բաղկացած այդ վոնակը, որ հաւաքված էր դանազան վայրենի ազգութիւններից, կարող էր բարոյաբան անել գիւղը, եթէ մի հատ վիւնտ էլ չը մնար. բաւական էր մարդակերների անունը: Այդ հանգամանքը նախատեսել էր Մէլք-Աւանը. և Մանասը նրանից յանձնարարութիւն էր ստացել պինդ չըլծափակել մարդակերների որջը: Մի քանի մարդիկ բարձրացան կտուրը, հրացանների պարպեցին երկիւղից: Կատարած վայրենիները աղմուկ բարձրացրին և սկսեցին միմեանց ետեւից դուրս վազել. բայց մի կարճ միջոցում մուտքի առաջ կուտկեցան նրանց դիակները. Մանասը այդտեղ խմբեց իր մարդկանց և գործում էր սրբորով: Յամառ կուրը, գիշերային կոտորածի միակ տեսարանը, որ տեղի էր ունենում դրսում, դարձիցրեց տանապստ Նամէղին: Նա առաջ վազեց, բայց աղմուկից հասկացաւ. թէ ինչ է կատարվում. և չնչապաւա հաննելով բէկի դրան, սկսեց սաստիկ ծնծել:

—Վեր կաց, էֆէնդի, կանչում էր նա.—յանցանք, արհեստագործութիւն...

—Ինչքը ես ասում, քնաթիւն գոռաց Միւլէյան-բէկը:

Նա անբաւական էր, որ իրան տարածում անհանգստութիւն պատճառեցին: Մի ուրիշ անգամ Նամէղը կը դողար այդ ձայնից, բայց այժմ ուշադրութիւն չը դարձրեց և աւելի խիստ կերպով պահանջեց, որ նա վեր կենայ:

և միակողմանի. այդ դերը տիկնոջ ոյժից վեր է. պ. Գրէկով Միւլէրի դերի մէջ, անդոյն էր: Անդր տարան իրանց դերերը տ. Միւրոյան—Լէզի Մեկֆօրդի դերը և պ. Սվետլով—Վարդի դերը: Այս պարտն իր լաւ գրիմով, մտածողական ուղադրութիւնը: Մնացածները թոյլ էին: Ինչպէս անցեալ անգամ գրել էինք, այժմ էլ կրկնում ենք, որ Կօրչի խումբը լաւ է լաւում կօմիդիաներ և ֆարսեր, բայց ոչ դրամաներ:

Thalia

Մ Ա Տ Ն Ն Ա Գ Ր Ո Ւ Թ Ի Ի Ն

էլ եւ ն դ ա ն ի ն եր ի ա շ խ ա ճ ու մ Վ. Լուսինի վիշի, թարգմ. ուսմանը: Հրատարակված ընկերութեան. 83 էր. գրել 30 կ. Թիֆլիս, 1898 թ.

Երիտասարդ պօստիւլանդիատոր Վ. Լուսինի վիշի «Ենդանիներ» աշխատանքը գրեթէ մի տաղանդաւոր աշխատութիւն է, որ ոչ միայն հարստացնի մանուկների միտքը հետաքրքիր տեղեկութիւններով կենդանիների աշխարհից, այլ և կը վարձեցնի նրանց մտածել բնութիւնները: Գրեթէ յարգարված է բազմաթիւ գեղեցիկ նշանակութիւն մասին և սիրելի մայր բնութիւնը: Գրեթէ զարգարված է բազմաթիւ գեղեցիկ նշանակութիւն թարգմանված է կենդանի ու գեղարուեստական ոճով, թէև տեղ-տեղ նրա մի պատահում են անկանոն դարձուածքներ: Տպագրութիւնը լաւ է, բայց զբաղըրաբար վերբերվում է սրբագրված, օր. 6 երեսում «ծառերի» տեղ տպված է «մասերի». այդ բաւական է, վերապահների ցանկում էլ այդ սխալը ցոյց է տուած, բայց «ծառերի» տեղ տպված է «ծայռերի»: Գրքի գինը շատ էժան է—30 կ.:

S. 8.

ՆԱՄԱԿ ԳՈՆՁԱԿԻՑ

Ապրիլի 10-ին

Մանր եղաւ 1897/98 թվի ձմեռը մեր կողմի ժողովրդի համար: Մէկ կողմից հացի, միւս կողմից ապրանքի և ապուռի պակասութիւնը մեծ նեղութիւններով, սարսափելի տանջանքներ ու մեծամեծ գրկանքների մասնակցին ժողովրդի Նախորդ մի թղթակցութեան մէջ նկարագրելով գիւղացիների անել գլուխները, յայտնեցինք, որ գիւղացիները՝ հանգամանքից ստիպված՝ կտրուտում են անտառները և նրա բոխով կերակրում անտառների: Նրեակայեցէք, ընթերցողներ, որ դա գիւղացիների համար միակ միջոցն էր: Ահա՛ թիւ մասին խնդիրն էր ստիպում նրանց այդ միջոցին դիմելու: Գիւղացին բոլորովին դիտաւորութիւն չունէր, շահագործելու նպատակով անտառներին վնաս հասցնել, որովհետեւ նա այժմ լաւ է հասկանում անտառի նշանակութիւնը: Կրկնում ենք, նա ճարահատված էր, ստիպված էր այդպէս վարվել և այդպէս էլ արաւ: Ի՞նչ այդ այդպէս է, ապա ուրեմն և այս տարի ան-

—Կոտորում են Սէլմի խումբը, աղաղակեց նա յուսահատ ձայնով և խից փակված դրան: Բէկը տեղից ցատկեց, միտքեան մէջ որոնում էր իր շորերը:

—Ինչո՛ւ, ի՞նչ է կուտղը, հարցրեց նա:

—Գեաւորները, էֆէնդի, չեն լսում հրացանաձգութիւնը...

—Մոռացար որ դա իմ հարսանիքի պատճառով է և ես թոյլ տուեցի... Գուցէ երազով ես անցել, անպիտան...

—Ախ, էֆէնդի, սուտ էր, մեղ խաբեցին անհաւատ չներ... Անա դալիս են դէպի մեղ...

—Խաբէ՛ր... Ես ցոյց կը տամ... Հաւաքի դօրը... Մի հատ շուն չը թողնե՛ր... Վազիր, չուն...

Ահմէդը ծպտաց. իր հրամանատարի խորտաձայն էր, որ կուր մէջ մոռածներին էլ հօդ էր տալիս: Բայց մի և նոյն ժամանակ նա զլը խով բացասական նշան արաւ. բանը բանից անցել էր: Նա տեսաւ, որ մի քանի մարդիկ վազում են դէպի բէկի տունը և պինդ սեղմվեց իր տիրոջ դրանը: Թուրաց նրա հրացանը և միւս ժամանակ նրա կրծքից դուրս թռաւ յայտնական աղաղակը. յարձակվողներից մէկը գետինը գլը վեց: Բայց բանը սրանով չը վերջացաւ. կենդանի մնացածները աւելի կատաղի կերպով առաւելան. Ահմէդին մնում էր միայն բռնել իր ցանի փողից և գործ անել նրան երկաթի մահալի նման, այդպէս էլ կարգէր էր պաշտպանել այն մուտքը, որի մօտ նա վճռել էր վերջին շունը արձակել իրեն հաւատարիմ ծառայ: Բէկը գոռոցներին նա այլ ևս չէր պատասխանում: Եւ այն ժամանակ, երբ նա երկու ձեռքով յարձակվողներից մէկի գլխին, ուղիղ նրա աչքերի առաջ փայտապակեց հրացանը և նա գլուխից, բաւականեցրվով.

—Ինչ ծնրալի Ահմէդ կասեն...

(Կը շարունակվի)

Типографія Грузинск. Издат. Т—ва, Лорисъ-Мелик. ул. № 13